



Ani

IR AISTRINGASIS
ITALAS

Carole Mortimer

BALFORŲ ŠEIMOS PAVELDĖTOJOS - 6 -

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Carol Mortimer
(Kerol Mortimer)

ANĖ IR AISTRINGASIS ITALAS

Šeštasis serijos
Balforų šeimos paveldėtojos
romanas

Versta iš Carole Mortimer, *Annie and the Red-Hot Italian*, 2010

© Carole Mortimer, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-933-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PROLOGAS

Italijos slidinėjimo kurortas, 2006m. sausis

- Nejaugi visi draugai tave paliko?

Anė stovėjo ant kalno Italijoje, baimingai žvelgė žemyn ir mėgino nuspręsti, ar rizikuoti pirmą kartą nusileisti juodąja trasa. Staiga pajuto nugara nuvilnijantį šiurpulį, niekuo nesujusį su pavojinga trasa ar šaltu oru, o tik su kимиu ir erzinančiu itališku akcentu prabilusiu balsu.

Atsisukus ir pažiūrėjus į prakalbusį vyrą, šiurpuliukas virto maloniu drebuliu. Labai aukštas, apsilkęs juodai, plačiapetis, siauru liemeniu ir klubais, jis priminė vieną tų modelių, su kuriais taip dažnai dirbdavo vyresnioji sesuo Bela. Tik laukinis šio vyro seksualumas visiškai nebuvo dirbtinis.

Juodi veidrodiniai akiniai neleido Anei pamatyti jo akių spalvos, bet visa kita tik-rai atėmė žadą. Iš po vilnonės kepuraitės matėsi tamsūs, pečius siekiantys plaukai, veidas po akiniais nuo saulės buvo įdegęs, virš geidulingų, it marmure iškaltų lūpų puikavosi ilga, aristokratiška nosis ir aukšti skruostikauliai, kampuotas

žandikaulis buvo stiprus ir ryžtingas.

Jis velniškai šypsojosi, dantys prie tamsios, juodbruvos odos atrodė baltutėliai.

- O gal tiesiog persigalvojai dėl šios trasos? - erzino jis.

Būtent tai ir nutiko!

Kai tuzinas jos universiteto draugų pasiūlė po Kalėdų, prieš kimbant ruošti baigiamiesiems egzaminams, visiems vykti slidinėti į Italiją, ji nebuvo tikra, kad to nori, bet praėjusi savaitė buvo stebėtinai smagi. Oras tobulas. Slidinėti nuostabu. O jų trobelėje kas vakarą vykdavo triukšmingi vakarėliai, paprastai į juos būdavo pasikviečiama ir kitų kurorte besilisinčių svečių.

Per kasmetines šeimos atostogas Klosteryje Anei nuolat tekdavo konkuruoti su seserimis, o dabar atsipalaidavusių draugų kompanijoje ji tiesiog pražydo. Tad šiandien, likus vos trims atostogų dienoms, ji nusprendė išmėginti juodąją trasą. Deja, paskutiniams iš draugų nusileidus pas kitus pakalnėje atsigerti karšto šokolado, ji išsigando.

O štai šis gražuolis italas meta jai iššūkį.

- Tik norėjau atsikvėpti, - tarė ji ne visai nuoširdžiai.

Vyras apakino ją plačia visažinio šypsena.

- Tada gal norėtum palenktyniauti su manimi iki apačios?

Gal vis dėlto ir nenorėtų! Būtų taip kvaila ir neatsakinga priimti šio gražuolio iššūkį. Ar ne?..

Kvaila ir neatsakinga, pripažino Anė. Bet juk visuomet buvo praktiška ir protinga, argi ne laikas pasielgti kaip nors kvilai ir neatsakingai, pavyzdžiui, nusileisti nuo kalno paskui seksualų, žavingą vyrą? Tikrų tikriausiai!

Anė ryžtingai atsitiesė.

- Man tinka! - ji įbedė savo lazdas į minkštą sniegą ir pasistūmėjo nuo kalno.

Pati buvo patyrusi ir nusimananti slidininkė, bet tikrai neprilygo nepažįstamajam, kuris vos po kelių sekundžių ją aplenkė. Jis buvo kur kas drąsesnis ir nulėkė kalnu žemyn priešakyje.

Sukaupusi visas jėgas, kad tik nenuvirstų, Anė negalėjo atitraukti akių nuo vyro elegancijos. Jis judėjo taip lengvai, taip gracingai, kad vien stebėjimas jaudino. Kai pagaliau sustojo šalia jo pakalnėje, jos skruostai buvo išraudę, o akys ryškiai mėlynos.

- Buvo smagu! - alsiai nusijuokė jam Anė.

- Tikrai, - jis dar sykį jai padaužiškai šyptelė-

jo ir nusiėmęs akinius atidengė giliausias ir tamsiausias akis, kokias Anė kada buvo mačiusi.

- Nori pamėginti dar sykį? - entuziastingai pasiūlė, nenorėdama jo taip lengvai paleisti. Turėdama tris vyresnes seseris, Anė retai kada atsidurdavo vyrų dėmesio centre, ypač tokių žavių kaip šis.

Vyriškis vyptelėjo jai.

- Šiandien slidinėti jau baigiau, dabar ketinu grįžti į savo trobelę ir išgerti degtinės.

Gilios, mėlynos merginos akys užgeso, šypsena nuvyto.

- Ak.

Vyras gudriai ją nužiūrėjo.

- Gal norėtum prie manęs prisijungti? - paklausė jis.

- Norėčiau? - Anė sumirksėjo jam plačiomis itlėkštės akimis. - Noriu pasakyti... taip, norėčiau. - Ir tvirtai linktelėjo.

- Lukas, - nusimovęs pirštinę, jis ištiesė ranką.

Ji atsakė jam tuo pačiu, mažas ir šiltas delnas sutilpo jo didesniame.

- Anė.

Atvykęs į kurortą prieš dvi dienas Lukas lai-

kėsi atokiai, bet vis vien pastebėjo besilinksminančių studentų būrelį. Labiausiai į akį krito viena mergina, nes šiek tiek išsiskyrė iš kitų savo draugų. O į ją atkreipti dėmesį tikrai vertėjo – turėjo ilgus, vešlius, kaštoninius plaukus, ryškiai mėlynos akys žybciojo jai juokiantis, o mėlynas slidinėjimo kostiumas apglobė goslų, moterišką kūną. Nesitvėrė smalsumu pamatyti tas formas ir be kostiumo...

Blogiausiai atveju išgėręs su ja degtinės jis bent pamirš bjaurastį, kurią paliko Romoje.

– Palauksiu tavęs čia, jei nori pranešti draugams, kur eisi, – jis dirstelėjo į kavinės terasą, kur karštą šokoladą gėrė, plepėjo ir juokėsi jos bičiuliai.

– Aš... Taip, – jos skruostai nuraudo, – kaip viską apgalvojai.

Koks dar apgalvojimas, ciniškai pamanė Lukas, tiesiog reikia būti tikram, kad nakties, kurią jau įsivaizdavo su šia mergina, nesukliudys jos ieškoti sumanę draugai.

Ištiesęs ranką jis švelniai palietė kreminį jos skruostą ir tuoj pastebėjo, kaip aptemo plačios mėlynos akys, kaip merginai užėmė kvapą.

– Neversk manęs ilgai laukti, m? – kimiai paragino jis.

Anė vėl pajuto jaudulio virpulį nuvilnijant nugara. Gerasis Dieve, šis vyras mirtinas. Šimtu procentų mirtinas. Ir bent sykį savo iki šiol tokiame praktiškame gyvenime Anė bus drąsi. Nerūpestinga.

Ir po velnių visas pasekmes.

PIRMAS SKYRIUS

Gardos ežeras, Italija

2010m. birželis

- Grįšiu po kelių dienų, brangusis, - Anė šiltai kalbėjo į telefoną, visiškai abejinga saulei ir nuostabiam ežerui, tviskančiam už ilgų viešbučio langų. Ji skubėjo koridoriumi į konferencijų salę pirmajame aukšte. - Ir aš tave myliu, Oliveri... och! - Anei teko -staigiai - ir skausmingai - sustoti, atsitrenkus į nejudantį objektą.

Šiltą, tvirtą, labai vyrišką objektą, suprato Anė, kai laisvą ranką atsirėmė į platų petį ir pajuto jį sujudant.

- Labai atsiprašau... - pakėlus akis į šaltą, mąslų, neįtikėtinai gražų veidą, draugiškas Anės atsiprašymas lūpose sustingo, o veidas išbalavo.

Ne...

Čia negali būti Lukas!

Ar gali?

Anė buvo visiškai priblokšta. Ar čia iš tiesų gali būti tas vyras, su kuriuo susipažino prieš

ketverius su puse metų? Aukštąjį ir raumeninąjį Luką Anė matė tik su slidinėjimo kostiumu arba kasdieniais džinsais bei kažmyro megztiniais, o šis vyras vilkėjo brangių kostiumų, baltais šilkiniais marškiniais ir ryšėjo nepriekaištingu kaklaraiščiu, bet, regis, tai tikrai tas pats vyras, su kuriuo prieš visus tuos metus praleido karštą, aistringą naktį.

Tik...

Anas Lukas turėjo tamsius, pečius siekiančius plaukus, o šio vyro plaukai buvo nukirpti – kad nesigarbanotų? Bet jo akys, tamsios kaip oniksai arogantiškame, griežtame veide, buvo tokios pat. Kaip ir ilga nosis, it akmenyje iškalta lūpos ir sukąstas žandikaulis.

Jis atrodė toks pats, bet kartu ir visiškai kitoks.

Rudose, tamsiose Luko, kurį Anė sutiko kalnuose prieš ketverius su puse metų, akyse žibėjo kažkas padaužiško. Ryžtinga šypsena spinduliavo nerūpestingumą, kuris pritraukė iki tol tokią rimtą dvidešimtmetę Anę prie savęs it liepsna plaštakę.

Dabar kiaurai veriančiose juodose akyse, taip šaltai stebinčiose Anę, nebuvo likę nė ženklo to pavojingo nerūpestingumo.

Ir jose nesimatė Anę taip sukrėtusio atpažinimo.

Anė it nudegusi atitraukė ranką nuo jo peties ir nesąmoningai žingtelėjo atatupsta. Suvokė, kad nuo tada, kai pakėlė akis ir atpažino aistringąjį savo meilužį šiame lediniame vyre, nebuvo įkvėpusi nė gurkšnio oro.

Tad pagaliau įkvėpė.

- *Scuse, signore...*

- Aš kalbu angliškai, *signorina*, - atžariai tarė jis.

Dieve brangus, tas balsas...

Joks plieninis šaltumas nepaslėptų balso, kuris kadaise slopia ją ragino, lūpoms prigludus prie jos kaklo ir krūčių, Anei vėl ir vėl aimanuojant po tvirtu, geidulingu jo kūnu.

Čia tikrai Lukas.

Bet kitas, daug šaltesnis Lukas, nei Anė prisimena.

Dvidešimt šešerių Lukas buvo laukinis ir nerūpestingas. Viskas, ką jis darė, nuo slidinėjimo iki mylėjimosi, buvo varoma tos energijos, kuriai niekas nebūtų pajėgęs atsispirti. Tos pačios energijos, su kuria jis ėmėsi vilioti - ir suviliojo - Anę.

Niekas nesuabejotų, kad priešais ją stovintis

vyras vis dar turi ryžto. Bet dabar energija buvo griežtai tramdoma, o jausmus slėpė arogancijos ir žiaurumo kaukė. Anė suvirpėjo, nes vyras vis dar kiaurai vėrė ją lediniu žvilgsniu.

Luko kantrybė, kuria ir taip nepasižymėjo, seko sulig kiekviena sekunde, o mergina spoksojo į jį it pamačiusi vaiduoklį. Arba baisiausią savo košmarą. Tikrai nebuvo pratęs, kad moterys į jį šitaip reaguotų!

Jo lūpose žaidė nelinksma šypsena.

- O gal *signora*? - paklausė jis.

- Ne, pirmą kartą buvote teišus, - atsakė Anė.

Merginai prabilus jo atmintyje kažkas sukirbėjo. Jos balsas buvo kimus ir kažkodėl pažįstamas.

Nužvelgė vidutinį jos ūgį, liekną kūną, juodą darbo kostiumą ir šilkinę palaidinę. Kaštoniniai merginos plaukai buvo susegti prie sprando, o širdelės formos veidas pribloškiamai gražus. Jos nosis buvo maža ir riesta, lūpos jausmingos ir putnios, smakras smailus. Veide švietė mėlynos kaip pats Gardos ežeras akys.

Luko atmintis nerimo.

- Ar esame susitikę anksčiau, *signorina*? - lėtai paklausė jis.

Mergina sumirksėjo, tada nervingai nusijuokė.

- Nežinau, esame? - atitarė ji.

Lukas sutramdė augantį nekantrumą.

- Man regis, aš paklausiau pirmas? - šaltai tarė jis.

Ir tegul sau kamantinėja, pamanė Anė. Šitiek laiko, visus tuos metus didžiausia Anės baimė buvo vėl kažkaip, kažkur jį sutikti. Žinojo, kad susitikimas apsunkins jos gyvenimą taip, kaip pati nė įsivaizduoti negalėjo.

O dabar, kai per kažkokį nelaimingą atsitiktinumą jį sutiko, vyrą, kuris visam laikui pakeitė jos pasaulį, jis jos nė *neatsimena!*

Anę užplūdęs palengvėjimas buvo sumišęs su pykčiu. Šis vyras įčiuožė į jos gyvenimą, supažindino tokią susivaldžiusią Anę Balfor su aistra ir jauduliu, kokio ji iki tol nepažino, o tada vėl taip pat staigiai dingo.

Ir štai dabar ji suprato, kad jūdviejų laikas drauge, visi nuostabūs jos prisiminimai, kurių pačiai taip ir nepavyko pamiršti, jam reikė tiek nedaug, kad jis jos nė *neatsiminė.*

Arogantiškas mulkis!

Anė iškėlė smakrą, mesdama jam nebylų iššūkį....